

De wet van de gelijkblijvende achterstand

Lang geleden was er eens een mooi en Fris land. Het gras was er groen, het water kristalhelder, de akkers waren vruchtbaar, vogels kwetterden in de blauwe lucht. Er woonden bescheiden mensen, die de kost verdienden door elkaar producten en diensten van het land te verkopen, zoals ze dat al jaren gewend waren. Er was voldoende vertier, want elk seizoen had zijn sportieve feesten. De bazen van het land waren trots, want iedereen bemoeide zich met zijn eigen zaken en bijna niemand klaagde. Weliswaar waren de spaarvarkens er zelden gevuld, maar gelukkig kregen ze elk jaar een extraatje van het Hoofdland, om wegen, bruggen, spoorlijnen en zo te kunnen bouwen en onderhouden.

Na elke mooie zomer waren de weiden groen en stonden de akkers vol rijpe groenten. De boeren kregen het dan zo druk dat ze rondtrekkende arbeiders moesten inhuren om te helpen met de oogst. De werkdagen waren lang en daarom schonk de boer in de namiddag een opwekkende kruidendrank als hartversterkertje, in een glaasje met een voetloos pootje, dat ze onder het werk in de grond konden poten (een slimmigheidje waar de Frislanders trots op waren). De boer kon de arbeiders niet verstaan, maar dat gaf niks, want Frislanders hielden niet zo van praatjes. Het glaasje kruidendrank schiep een band en zo begrepen ze elkaar toch uitstekend. (Ja, ze waren de eersten die wisten dat glas in de grond goed was voor netwerken). Na de oogst volgde er een heilzame winter. Als de zon in de lente weer toenam in kracht, werd er opnieuw gezaaid, na de zomer werd er geoogst en zo ging het jaar na jaar.

Op een slechte zomerdag kwam er een handelaar langs die vertelde dat het gras bij de Buurlanden veel groener was. Dat kwam, aldus de praatjesmaker, doordat ze daar slimme nieuwe zaken uitvonden, bijvoorbeeld goede kunstmest en snelle oogstmachines. Ze hielden nu zoveel producten over, dat ze die over de grens konden verkopen. Zo hielden ze tijd over en geld, om samen nog meer slimme zaken uit te vinden om aan andere buurlanden te verkopen. Dat leek de Frislandse bazen ook wel wat en ze

gebruikten de extraatjes van het Hoofdland om uitgebreid te overleggen. Pas als iedereen het eens was dat iets nieuws echt nuttig was, dan werd het ingevoerd. Echter, hoe hard de Frislanders ook hun best deden, de voorsprong van de Buurlanders nam alleen maar toe. Zo kon het gebeuren dat het gras steeds fletser werd en de slimste Frislanders naar de buurlanden vertrokken, waar het gras steeds groener werd.

Op een nog slechtere dag kwam de boodschap van een geniepige bazin uit het Hoofdland, dat zij de beloofde extraatjes voortaan zelf nodig had en het Frisse land zijn eigen boontjes moest doppen. Nu kwamen de Frislanders in actie, de zes hoofdbazen van het Frisse land staken samen met wijze chefs de koppen bij elkaar. Ze namen drie besluiten, de beste die het Frisse land konden overkomen.

Ze besloten in de eerste plaats, dat alle Frislanders meer zouden gaan leren, over de wereld en over het nieuwe zaken doen. In de tweede plaats, dat ze hun krachten zouden bundelen, door veel meer samen te werken, met elkaar en waar nodig met Buurlanders.

In de derde belangrijkste plaats, dat ze niet langer bescheiden zouden wachten tot nieuwe zaken in de Buurlanden succes hadden, maar een eigen wijze koers zouden volgen om kansen te laten ontkiemen.

Zo gezegd, zo gedaan, want de Frislanders hielden weliswaar veel van hun tradities, maar kwamen er al gauw achter dat de

eigen nieuwe ideeën het land alleen maar frisser maakten. En slimmer.

De moraal van het verhaal: *Versneld investeren in kennis, netwerken en samenwerking, met gebruikmaking van ICT, moet leiden tot vernieuwing van het bedrijfsleven en een grotere arbeidsproductiviteit, aldus een onderzoek van de RUG, oktober 2003, uitgevoerd in opdracht van de Kamer van Koophandel en de Provincie Fryslân (URSI rapport 305)* ♦

Door Fokke Martini,
directeur ICT Center Friesland

